

IIBDIS

We know
books

CHRISTINA LAUREN

experimentul iubirii adevărate

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂSĂRMAN

LITERA
București

PROLOG

FIZZY

- Sunt prima născută din trei frați, dar adeseori spun în glumă că sunt ca prima clătită, zic eu, iar mulțimea care mă ascultă e străbătută de un hohot discret de râs, ce mă face să zâmbesc. Știți la ce mă refer? Puțin mototolită, ușor necoaptă și, totuși, bună la gust!

Râsul se amplifică, dar e punctat pe ici, pe colo de fluierături obscene. Dându-mi seama de ceea ce se întâmplă, izbucnesc în râs.

- Vedeți, și nici măcar n-am intenționat să fac o observație picantă! Poftim, chiar și atunci când încerc să mă port cu profesionalism, tot o dau în bară, adaug, uitându-mă peste umăr la doamna doctor Nguyen, rectorul Colegiului UC San Diego Revelle, fosta mea profesoară de scriere creativă. Presupun că asta se întâmplă dacă inviți un scriitor de romane de dragoste să vorbească în deschiderea ceremoniei de absolvire!

Lângă dr. Nguyen e o altă persoană care încearcă să-și înăbușe un zâmbet. Dr. River Peña, un prieten apropiat, fenomen sexy și vampir neconfirmat, e și el invitat special azi; probabil că primește încă o diplomă pentru faptul că e un geniu sexy. Face parte din peisaj: guler apretat, pantaloni de costum impecabil

călcați, ce se întrezăresc de sub tivul robei de doctor, pantofi lucioși, plus un aer de austeritate pe care n-am fost niciodată capabilă să-l am. Chiar în clipa asta observ în ochii lui, mărginiți de gene dese, amuzamentul unei persoane care mă cunoaște și care știe la ce mă refer.

Atunci când am primit invitația de a vorbi la ceremonia de acum, River a trântit imediat o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă, între noi, și a spus:

– Chestia asta o s-o ia complet razna. Zi că nu-i așa!

Sunt sigură că el și cea mai bună prietenă a mea, Jess – soția lui –, se așteptau să urc pe scenă și să recit *Monologurile vaginului* în fața adunării de universitari, sau să scot o banană pe care să rulez un prezervativ, în timp ce le aminteam tuturor că sexul protejat e încă important în era asta contemporană cu Harry Styles, dar vă jur că, dacă situația o cere, pot să joc rolul literatului conservator.

Am crezut c-o să trec cel puțin de prima frază din discurs fără să fac un comentariu cu dublu înțeles, care nici măcar n-a fost intenționat.

Mă întorc spre masa de absolvenți înveșmântați în albastru, negru și galben, care se întinde până în depărtare, pe peluza RIMAC¹, și simt un val de anticipare indirectă în privința tuturor acestor tineri care-și iau zborul. Îi așteaptă atât de multe oportunități! Atât de mult stres datorat împrumuturilor din perioada studenției! Dar și atât de mult sex grozav.

– Sora mea mai mică e neurochirurg, spun eu acum. Fratele meu? Da, el e partenerul cel mai tânăr din toată istoria firmei lui. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, care stă chiar în spatele meu, e un genetician faimos în toată lumea! adaug, iar acel star al biotehnologiei primește o rundă de aplauze sincere și, după ce acestea se potolesc, dau lovitura de grație: Dar știți

¹ Recreation, Intramural, and Athletic Complex – Complex sportiv al Universității California San Diego

ce? În ciuda tuturor realizărilor lor, nici unul dintre ei n-a scris o carte numită *Pasiunea camuflată*, așa că-mi imaginez că știm cu toții care dintre noi are cu adevărat o poveste de succes.

Primesc noi ovații, zâmbesc, iar apoi continui:

– Deci, fiți atenți! E o mare chestie să ții un asemenea discurs. Majoritatea celor care ar primi invitația de a le ura drum bun în viață unor superstaruri, așa cum sunteți voi, ar enumera modalități concrete prin care vă puteți găsi locul într-o societate aflată în permanentă schimbare, sau v-ar încuraja să vă amplificați impactul reducându-vă amprenta de carbon. V-ar spune să vă duceți să schimbați lumea și desigur că trebuie să *faceți* asta. Susțin astfel de ambiții. Cetățean global: bun. Ecoterorist: rău. Dar dr. Nguyen n-a invitat aici un climatolog care să vă inspire, sau un politician carismatic, acceptabil de neutru. M-a invitat pe mine, Felicity Chen, autoare de cărți pline de iubire, responsabilitate și pozitivitate sexuală și, sinceră să fiu, singurul sfat profesional pe care sunt calificată să vi-l dau, dacă vreți să fiți corecți politic din punct de vedere ecologic, e să vă sprijiniți biblioteca locală, spun eu, stârnind un nou val de râsete înfundate. De fapt, singurul lucru de care îmi pasă – lucrul care contează cel mai mult pe lume pentru mine – e ca atunci când fiecare dintre voi ajunge la capătul călătoriei ăsteia nebunești care e viața să se poată uita în urmă și să spună cu sinceritate că a fost fericit.

E o zi perfectă: senină și luminoasă. Eucaliptii se unduiesc la marginea câmpului și dacă tragi aer în piept la momentul potrivit, în timpul adierii perfecte a brizei călduțe de San Diego, poți să simți oceanul care e la mai puțin de doi kilometri distanță. În ciuda acestui fapt, îmi simt stomacul puțin răscolit la gândul următoarei porțiuni a discursului meu. Mi-am petrecut cea mai mare parte din vârsta adultă luând apărarea meseriei mele și ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să am un aer defensiv. Stau aici îmbrăcată în robă, cu toca pe cap, ținând un discurs pe care l-am scris la computer și l-am printat, ca să nu

încep să improvizez, ca să nu deraiez de la scopul meu făcând glume cu penisuri, exact așa cum se așteaptă River să se întâmple. Vreau ca tinerii aflați de față să fie convinși de sinceritatea cuvintelor mele.

– Vă sfătuiesc să vă trăiți viața ca și cum ar fi un roman de dragoste, spun, ridicând mâna în momentul în care absolvenții cei zâmbitori încep să chicotească, dar nu-i învinovățesc pentru faptul că-și imaginează că e doar o glumă, că fac pe mironosița. Fiți atenți! exclam, făcând o pauză pentru efect și așteptând ca râsetele celor din public să se stingă și să le stârnesc curiozitatea. Iubirea nu e numai un roman licențios, ieftin. Poate fi și nu e nimic de condamnat în asta, însă, la urma urmei, iubirea nu e despre fantezia de a fi bogat sau frumos și nici măcar despre aceea de a fi legat de un pat! declar, stârnind din nou un val de râsete, dar cel puțin le-am captat atenția. E despre a pune poveștile despre bucurie deasupra celor despre suferință. E despre a fi personajul principal într-o poveste de viață foarte interesantă – sau chiar într-una foarte banală – pe care o poți controla în totalitate. E, dragi prieteni, fantezia *importantei*.

Fac o nouă pauză, exact așa cum m-am pregătit, pentru că toți acești copilași au fost crescuți sub sceptrul sumbru al patriarhatului și consider că e misiunea mea pe pământ să-l zdrobesc, folosind proverbialul ciocan. Adevărul afirmației conform căreia toți merităm să fim importanți are nevoie de timp ca să fie cuprins cu mintea.

Dar pauza se prelungește mai mult decât am anticipat.

Pentru că nu m-am așteptat ca propria teorie să mă lovească precum un fulger în coșul pieptului. Mi-am trăit întreaga viață de adult ca și cum ar fi fost un roman de dragoste. Am îmbrățișat aventura și ambiția. Am fost deschisă în fața iubirii. Îmi place sexul, le susțin pe femeile din viața mea, meditez în mod activ la modalități în care pot să transform lumea din jurul meu

într-un loc mai bun. Sunt înconjurată de familie și de prieteni apropiați. Dar propria importanță îmi e precum prietena cea mai bună din planul al doilea, fiica devotată, aventura de-o noapte pe care n-o s-o uit niciodată. Adevăratul miez al poveștii mele – intriga, inclusiv dragostea și fericirea – e un mare gol care se cascadează în lăuntru meu. Sunt sătulă de șirul lung de prime întâlniri pe care le-am avut și mă simt dintr-odată atât de ostentivă, încât aș putea să mă întind pe jos chiar aici, lângă podium. Mă izbește valul iritant al revelației că mi-am pierdut bucuria de a trăi.

Mă uit la mulțimea de fețe care mă privesc, la ochii lor mari și la privirile lor atente. Vreau să recunosc partea cea mai neplăcută pentru mine: n-am depășit niciodată primul act al propriei povești. N-am simțit niciodată în mod consecvent că sunt importantă. Cum pot să-i sfătuiesc pe acești proaspeți adulți în devenire să se aventureze în lume cu optimism, cu certitudinea că totul o să fie bine? Lumea pare hotărâtă să ne dărâme și nu-mi aduc aminte de ultima dată când am fost cu adevărat fericită. Tot ceea ce spun acum – fiecare cuvânt plin de speranță al acestui discurs – pare o minciună.

Reușesc cumva să-mi pun masca strălucitoare marca Fizzy și le spun acestor copii că cel mai bun lucru pe care-l pot face pentru viitorul lor e să-și aleagă o comunitate potrivită. Le spun că, dacă își abordează viitorul cu optimismul prietenului tuturor, Ted Lasso, viața lor o să se îndrepte în direcția cea bună. Le spun că, dacă își fac partea lor de muncă, dacă acceptă că o să existe unghiuri moarte, suișuri și coborâșuri, dacă-și permit să fie vulnerabili și iubiți și să fie sinceri cu oamenii care înseamnă ceva pentru ei, viețile lor chiar o să se aranjeze.

Iar atunci când cobor de pe podium și-mi reiau locul de lângă River, el îmi îndeasă ceva în căușul palmei, zicând:

– I-ai făcut praf!

Mă uit lung la bancnota de douăzeci de dolari nouă-nouță, iar apoi, discret, i-o dau înapoi. Afișez un zâmbet larg, conștientă de faptul că suntem înconjurați de un public alcătuit din aproximativ o mie de oameni. Și, în cele din urmă, întreb:

- Dar dacă discursul meu a fost în întregime o minciună?

CAPITOLUL 1

FIZZY

Aproximativ un an mai târziu

- Dacă nu ești adâncită într-o fantezie despre barmanul cel sexy, n-ai nici o scuză acceptabilă ca să nu reacționezi la ceea ce tocmai ți-am spus!

Pe deasupra mesei, clipesc apăsât către prietena mea cea mai bună, Jess, și-mi dau seama că, practic, m-am hipnotizat singură, învârtindu-mi măslina de colo-colo în paharul de martini.

- La naiba, îmi pare rău! Nu eram atentă. Mai spune-mi încă o dată!

Jess își ridică paharul de vin, înțepată.

- Nu. Acum trebuie să ghicești!

- Să ghicesc ce planuri ți-ai făcut pentru excursia în Costa Rica?

Ea dă din cap în semn că da, iar apoi ia o gură de vin.

Îi arunc o privire pătrunzătoare. Ea și soțul ei, mai sus menționatul River Peña, par să fie conectați în permanență prin intermediul unei raze laser sexy și vibrante.

- Sex pe fiecare suprafață plană a camerei de hotel! Încerc eu să ghicesc.

– Asta e de la sine înțeles.

– Să vă întreceți la alergare cu niște pisici sălbatice?

Mâna lui Jess încremenește cu paharul în aer, înainte de a-i fi atins buzele.

– Interesant scenariu, dar răspunsul e „nu“!

– Picnic într-o casă cocoțată într-un copac?

Pe fața lui Jess apare imediat o grimasă de repulsie.

– Un prânz luat în compania unor păianjeni?

Respins.

– Surf pe carapacea unor țestoase?

– Profund lipsit de etică!

Mă strâmb la ea, cuprinsă de vinovăție. Mi-a secăt chiar și celebra fântână de zeflema Fizzy-Jess.

– Mă dau bătută. N-am nici o idee.

Mă studiază o vreme, după care spune:

– Leneși¹. Ne ducem la o rezervație de leneși.

Scot un icnet care vădește invidie și adun ceva energie adăvărata ca să mă extaziez în legătură cu minunățiile din viitoarea ei excursie, dar Jess se întinde peste masă și-și pune mâna pe a mea, liniștindu-mă.

– Fizzy!

Mă uit la paharul pe jumătate gol de martini, ca să evit privirea ei maternă, îngrijorată. Fața de Mamă a lui Jess are darul să mă facă să-mi doresc instantaneu să scriu un bilețel prin care să-mi cer iertare, indiferent care ar fi activitatea în timpul căreia am fost surprinsă.

– Jessica..., bâigui eu drept răspuns.

– Ce se întâmplă acum?

– Ce vrei să spui? Întreb, știind exact ce vrea să spună.

– Toată starea ta din momentul de față, mă lămurește ea, ridicându-și paharul de vin cu mâna liberă. Am comandat vin din

¹ Familie de mamifere din America de Sud, cu corp robust, cu membre prevăzute cu gheare puternice și arcuite, care se mișcă încet și stau zile întregi agățate pe aceeași creangă

Podgoria Choda, iar tu n-ai făcut nici o glumă despre strugurii scunzi și îndesați!

Mă strâmb. Nici măcar n-am observat.

- Recunosc, a fost o oportunitate irosită.

- Barmanul se holbează la tine de când am ajuns, iar tu nu i-ai pasat informațiile tale de contact.

Ridic din umeri.

- Are sprâncene tunse cu model!

În timp ce vorbele zboară de pe buzele mele, privirile șocate ni se întâlnesc. Vocea lui Jess e o șoaptă dramatică.

- Chiar ești...?

- Mofturoasă? Îi termin eu propoziția, icnind.

Zâmbetul îi îndulcește îngrijorarea ce-i persistă în priviri.

- Iat-o, doamnelor și domnilor!

Dă drumul mâinii mele după ce îmi mai strânge o dată degetele, apoi se sprijină de spătarul scaunului.

- Ai avut o zi grea?

- Am avut multe lucruri la care a trebuit să mă gândesc, recunosc eu. Sau să mă gândesc prea mult.

- Să înțeleg că ai fost la Kim?

Kim e psihoterapeuta mea din ultimele zece luni și femeia care o să mă ajute, sper, să descifrez secretul scrisului, al întâlnirilor romantice și al performanței de a mă simți din nou eu însămi. Kim, cea care îmi ascultă toate jelaniile prin care îmi exprim angoasele despre iubire, relații și inspirație, fiindcă în mod sigur, fără glumă, nu vreau să-mi torn întregul ocean de stres în brațele lui Jess (ea și River sunt relativ proaspăt căsătoriți), sau în brațele surorii mele, Alice (e însărcinată și deja s-a săturat de soțul ei obstetrician, hiperprotector), sau în brațele mamei mele (care e prea preocupată, oricum, de starea relațiilor mele; nu vreau s-o trimit și pe ea la psihoterapie).

În trecut, ori de câte ori am simțit nemulțumire, așa cum simt și acum, am știut că, în timp, avea să-mi treacă. Viața are suișuri și coborâșuri; fericirea nu e un dat, nu e ceva constant.

Dar sentimentul pe care-l am durează de aproape un an. E un cinism care pare incrustat pentru totdeauna în concepția mea despre viață. Obişnuiam să-mi petrec timpul scriind povești de dragoste și întreținând optimismul nemărginit conform căruia propria mea poveste de iubire avea să debuteze pe următoarea pagină. Dar ce mă fac dacă acest optimism m-a părăsit pentru totdeauna? Dacă am rămas fără pagini?

- Am fost la Kim, spun eu. Și mi-a dat o temă.

Scot un carnețel Moleskine din geantă și îl flutur fără pic de entuziasm. Ani de zile, carnețelele astea colorate au fost tovarășii mei permanenți. Aveam unul cu mine peste tot pe unde mă duceam. Scriam în el intrigi pentru cărți, frânturi de conversații amuzante, imagini care îmi apăreau întâmplător în minte. Le numeam „carnețelele mele pentru idei“ și le foloseam ca să măzgălesc în ele de douăzeci, treizeci, patruzeci de ori pe zi. Acele schițe erau fântâna mea de idei. Câteva luni după ce mintea mea destinată romanelor de dragoste s-a blocat în mod dramatic în fața a o mie de absolvenți de colegiu, am continuat să țin la mine un carnețel, în speranța că aveam să fiu lovită de inspirație. Dar, până la urmă, imaginea carnețelului din poșetă a început să mă streseze, așa că l-am lăsat să adune praf pe biroul meu de acasă, laolaltă cu laptopul și cu computerul de birou.

- Kim mi-a spus că trebuie să încep să țin din nou la mine un carnețel, îi spun eu lui Jess. Că sunt pregătită pentru ușoara presiune mentală a prezenței unui carnețel în poșetă și că m-ar ajuta și să scriu o singură propoziție sau să măzgălesc ceva în el.

Jess își oferă o clipă ca să cuprindă informația cu mintea. Afirmația mea cum că asta „m-ar ajuta și să scriu o singură propoziție“ plutește între noi.

- Am știut că ești în criză, spune ea, dar nu mi-am dat seama cât de grav e.

- Ei bine, nu se întâmplă dintr-odată. Am scris o vreme, dar nu erau chestii foarte bune. Apoi am început să mă îngrijorez la gândul că, de fapt, erau chiar proaste, iar asta m-a făcut să cred

că mi-am pierdut talentul. Și apoi faptul că am crezut că mi-am pierdut talentul m-a făcut să cred că asta s-a întâmplat fiindcă n-am mai crezut în iubire.

Încruntătura lui Jess se adâncește, iar eu continui:

– Nu e ca și cum m-aș fi trezit într-o bună zi gândind: „Uau, iubirea e o minciună!“, mă confesez, împungând măslina din paharul de martini și îndreptând scobitoarea spre prietena mea. Tu ești dovada clară că nu e așa! Dar care e momentul în care trebuie să recunosc faptul că se poate ca viața mea romantică să nu fie ceea ce am crezut?

– Fizz...

– Cred că se poate să fi ieșit din liga mare.

– Poftim? Asta e..., murmură ea, clipind, cu vorbele înghețate pe vârful limbii, ei bine, asta e chiar o metaforă reușită.

– E clasică dilemă ou-găină. Oare blocajul scriitorului a făcut să nu mi se mai scoale organul romantismului, sau faptul că nu mi se mai scoală organul romantismului m-a făcut să sufăr de blocajul scriitorului?

– În situația asta, există multe chestii care pot să se scoale!

– Măcar de-ar fi! Și odată ce ești singur atât de mult timp, nici măcar nu mai ești sigur că știi cum să te porți într-o relație.

– Nu e ca și cum ți-ai fi dorit vreodată să fii într-o relație, îmi amintește ea. Nici n-o mai recunosc pe Felicity Chen dacă nu mai vorbește despre relațiile stabile ca și cum ar fi un sport extrem!

Îmi îndrept din nou scobitoarea spre ea, plină de energie.

– Exact! Asta e o altă frică a mea! Dacă am epuizat resursele locale?

– Resursele... locale?!

– Spun în glumă că m-am văzut cu toți burlacii din regiunea San Diego – și, accidental, și câțiva dintre cei însurați – dar, de fapt, nu cred că sunt atât de departe de adevăr.

Jess pufnește, cu buzele lipite de lichidul auriu din pahar.

– Fii serioasă!

– Îți aduci aminte de Leon? De tipul pe care l-am cunoscut atunci când a vărsat un bol uriaș de salată grecească pe pantoful meu, în parcare de la Whole Foods?

Luând o gură de vin, Jess dă din cap în semn că-și amintește.

– Tipul din Santa Fe?

– Și-ți aduci aminte de Nathan, pe care l-am cunoscut la o întâlnire pe nevăzute?

Jess mijește ochii.

– Cred că-mi aduc aminte numele.

– Sunt frați. *Gemeni*. S-au mutat aici ca să fie mai aproape de familie. M-am văzut cu ei la distanță de două săptămâni, povestesc eu, iar Jess își duce mâna la gură, înăbușindu-și un hohot de râs. Atunci când Nathan a intrat în restaurant și s-a apropiat de masă, am spus: „O, Doamne, ce faci aici?!“

Jess izbucnește în râs.

– Totuși, sunt sigură că el și Leon fac asta tot timpul!

– Bineînțeles, dar apoi am ieșit luna trecută cu un tip pe nume Hector, spun eu, și fac o pauză ca să subliniez importanța următoarei confesiuni. El e vărul pentru care s-au mutat gemenii aici!

Spre meritul ei, râsul lui Jess e mai mult un geamăt. Mizeriile astea erau amuzante pe vremuri. Ne făceau să murim de râs, iar întâlnirile de felul ăsta erau foarte distractive. Aventurile lui Fizzy reprezentau o sursă nesfârșită de inspirație – chiar și atunci când o întâlnire era catastrofală, tot puteam s-o transform în material pentru comedie, sau numai într-o frântură de idee pentru un dialog. Dar în punctul în care am ajuns, am șase cărți pe care le-am început și care abia dacă au trecut de momentul primei întâlniri, iar apoi... nimic. Acum în calea declarației „Te iubesc!“ e un obstacol, un panou în creierul meu, pe care scrie ACCESUL INTERZIS. Încep să înțeleg motivul. Fiindcă de fiecare dată când văd fața lui Jess luminându-se în clipa în care intră River în încăpere, trebuie să recunosc că n-am împărtășit niciodată cu nimeni genul ăsta de bucurie vibrantă. A devenit tot mai greu să scriu despre iubire într-un mod autentic.

Nici măcar nu sunt sigură că am cunoscut sentimentul iubirii adevărate.

Telefonul lui Jess vibrează pe masă.

– E Juno, spune ea, adică fiica ei de zece ani, a doua cea mai bună prietenă a mea și una dintre cele mai fermecătoare ființe mici pe care le-am cunoscut vreodată.

În marea lor majoritate, copiii reprezintă un mister pentru mine, dar cumva creierul meu o percepe pe Juno ca pe un adult – probabil pentru că e mai inteligentă decât mine.

Îi fac semn lui Jess să răspundă la telefon exact în timp ce mă privesc în ochi cu bărbatul de la bar. E superb la modul evident și simplu: păr negru, ciufulit, care-i acoperă ochii pătrunzători, deschiși la culoare, iar falca, atât de ascuțită încât ar putea să-mi sfâșie hainele în timp ce-mi sărută corpul. Sacoul azvârlit pe un scaun, cămașa desfăcută la gât și întinsă pe umerii lați – are aerul descompus al cuiva care a avut o zi proastă și privirea flămândă a cuiva care îmi spune că s-ar folosi de mine ca să uite de toate astea. Pe vremuri, bărbații care puteau să-mi arunce o astfel de privire erau drogul meu. Fizzy cea din trecut ar fi fost deja la jumătatea drumului către el.

Dar Fizzy cea din prezent e, în mod clar, indiferentă. Chiar mi s-a stricat barometrul interior de excitare? Îl lovesc încetișor cu un ciocănel mental de verificare a reflexelor, imaginându-mi cum îl trag pe directorul executiv cel sexy de pe scaunul lui de la bar și îl târăsc până în hol, ținându-l de gulerul desfăcut.

Nimic.

„Uită-te la gura lui! Are buze atât de pline! E atât de viril!

Și tot nimic.

Îmi iau ochii de la el și mă întorc spre Jess exact în clipa în care ea încheie conversația.

– E totul în ordine?

– Dans și fotbal, răspunde Jess ridicând din umeri. Aș putea să-ți povestesc, dar am adormi înainte să termin cea de a doua propoziție. Dar să revenim la Hector, vărul...

- Nu m-am culcat cu nici unul dintre ei! izbucnesc eu. Nu m-am culcat cu nimeni de un an întreg!

Am calculat acum câteva zile. E ciudat atunci când rostesc asta cu voce tare.

Probabil că e ciudat și să auzi o astfel de declarație, fiindcă Jess icnește:

- Uau!

- Există mulți oameni care nu fac sex un an întreg! protestez eu. Chiar e atât de șocant?

- Pentru tine, *da*, Fizzy! Nu cumva glumești?

- M-am uitat seara trecută la filme porno și abia dacă m-am excitat, mă confesez, coborându-mi privirea. Cred că sensibilitatea organelor din pantalonii mei s-a dus pe apa sâmbetei.

Îngrijorarea lui Jess crește.

- Fizzy, iubito, eu...

- Săptămâna trecută m-am gândit să alerg în papuci de plajă, numai ca să-mi reamintesc sunetele unei partide de sex, îmi continui eu confesiunea, dar apoi, văzând cum fruntea lui Jess se încruntă de îngrijorare, schimb imediat subiectul și-i spun: Răspunsul e clar! A venit vremea pentru breton!

Observ fracțiunea de secundă în care Jess dezbate în gând dacă să se opună unei astfel de distrageri a atenției, dar, din fericire, se alătură noii teme de discuție:

- Avem o înțelegere strictă conform căreia n-o să se aprobe nici un breton în situații de criză. Îmi pare rău, comitetul întrunit al prietenei celei mai bune a refuzat cererea!

- Dar imaginează-ți cât de tânără aș părea! Excentrică și dispusă la orice.

- Nu.

Mârâi și mă uit pieziș la televizorul de la bar, unde partida anterioară de joc cu mingea s-a încheiat, iar acum se derulează titlurile știrilor locale.

- Fața soțului tău e la televizor.

Jess soarbe din vin, uitându-se la chipul bidimensional al lui River.

- N-o să mă obișnuiesc niciodată cu asta!

- Vorbești despre partea cu soțul, sau despre cea cu televizorul?

Jess râde.

- Televizorul!

Iar atunci îi citesc pe chip: partea cu soțul pare la fel de naturală precum respiratul. Asta, pentru că știința, mai precis invenția lui River – un test ADN care cataloghează compatibilitățile în dragoste ale cuplurilor (Simplu, Argint, Aur, Platină, Titan și Diamant), conform unei multitudini de teste de personalitate și de tipare genetice complicate – le-a spus, practic, că sunt atât de compatibili pe cât pot să fie vreodată două ființe umane.

Și sunt mai mult decât fericită să-mi asum meritul pentru asta. Jess nici măcar n-a vrut să facă testul care i-a adus împreună – ADNDuo – decât după ce i-am înghesuit în mână o variantă veche a lui. Unde sunt punctele mele de karma pozitivă, câștigate pe bună dreptate în felul ăsta? River și-a transformat cercetarea de un deceniu despre tipare genetice și compatibilitate romantică într-o aplicație și în compania care valorează mai multe miliarde, GeneticAlly. Acum GeneticAlly e vedeta biotehnologiei și industriei întâlnirilor online. De când a fost lansată, compania lui River apare la toate buletinele de știri.

E multă vorbărie plictisitoare în momentul în care el începe să vorbească despre partea științifică, dar chiar a schimbat felul în care oamenii găsesc iubirea. De când s-a lansat, în urmă cu trei ani, ADNDuo a depășit chiar și Tinder ca număr de utilizatori. Unii analiști se așteaptă ca acțiunile companiei să le depășească pe cele de la Facebook, acum când s-a lansat rețeaua socială asociată. Toată lumea știe pe cineva care și-a găsit perechea utilizând aplicația.

Iată niște lucruri uimitoare, dar pentru cineva ca River, care preferă să-și petreacă zilele în fața unei hote, în loc să conducă

ședințe ale investitorilor sau să răspundă întrebărilor puse de reporteri, cred că toată agitația e o pacoste.

Dar, după cum ne reamintesc știrile de seară, GeneticAlly n-o să mai fie problema lui River prea mult timp. Compania o să fie cumpărată.

– Când semnează actele? întreb eu.

Cu privirea ațintită la televizor, Jess ia o gură de vin.

– Se așteaptă să se întâmple luni dimineață.

Chiar nu pot să înțeleg chestiile astea. Consiliul de administrație al companiei GeneticAlly a acceptat oferta și există tot felul de documente despre drepturi secundare, pe care n-am nici o șansă să le înțeleg. Dar ceea ce înțeleg e că prietenii mei o să ajungă atât de bogăți, încât Jess, cu siguranță, o să facă cinste în seara asta.

– Ce părere ai despre întreaga poveste?

Jess râde.

– Sunt complet nepregătită pentru felul în care o să arate viața mea de acum încolo.

Mă uit la ea, descifrând simplitatea frazei. Apoi mă întind peste masă și o apuc de mână, în timp ce mi se limpezește mintea. Pe încheietura ei dreaptă stă cealaltă jumătate a tatuajului meu Fleetwood Mac, scris cu greșeli, făcut la beție: „Thunner only happens“ și „wen it’s raining“¹, legându-ne pe vecie.

– Te iubesc, spun eu pe un ton cât se poate de serios. Și sunt aici ca să te ajut să-ți cheltui sacul de bani!

– Aș prefera o geantă.

– Asumă-ți visuri îndrăznețe, Peña! Gândește-te la două geți!

Jess rânjește, dar zâmbetul i se stinge iute. Mă strânge de mână.

– Știi că Fizzy cea veche o să se întoarcă, da? întrebă ea. Cred că treci numai printr-o perioadă de tranziție, care o să dureze o vreme.

¹ „Tună numai“ și „atunci când plouă“

Mă uit din nou spre bar, unde stă bărbatul cel sexy și descompus la față. Îmi verific sistemul circulator, ca să văd dacă detectez vreo vibrație sau chiar și cel mai vag zvâcnet. Nimic. Îmi mut privirea de la insul acela și expir lent.

– Sper că ai dreptate.